

[Gert Petersen.]

forbrugernes synspunkt, og en prisstigning, som for EF-årsagens vedkommende i hvert fald ligger på en 5-6 pct., altså langt ud over den ene eller halvanden procent, som man fra tilhængernes side beroligede befolkningen med at vi ville komme til at opleve, hvis vi kom ind i EF.

Der er bureaukratiet. Her forleden fik vi en opgørelse over, hvor mange der har måttet ansættes i centraladministrationen som følge af vores medlemskab i EF. Jeg husker så udmærket et møde, vi havde i markedsudvalget kort før folkeafstemningen, hvor vi bad om at få en sådan beregning. Det var lidt svært, ministeren var ikke glad for at aflevere den, men den kom til sidst. Vi syntes dengang, nogle af os, at tallene så noget lave ud, og vi sagde det, men nej, det var pjat fra vores side, det var de rigtige tal. Nu viser det sig, at der alene på 3/4 år er blevet ansat mere end 50 pct. mere personale i centraladministrationen som følge af vort EF-medlemskab, end man forudså i september 1972. Hvis ikke jeg husker meget forkert, er antallet af nyan satte i udenrigsministeriet — og det må være markedssekretariatet — mere end 5 gange så stort, som man i september 1972 erklærede at det ville blive — mere end 5 gange så stort. Jeg mener at huske, at man sagde, det var 19 nyansatte, der var tale om, og det reelle tal nu ligger på over 100.

Man sagde, at folketinget hele tiden skulle være med i beslutningsprocessen. Vi har oplevet, hvor svært det er rent praktisk, også selv om der i og for sig er vilje til det. Vi, der var imod medlemskab, sagde dengang, at uanset om der var vilje til det, ville det blive ganske aldeles og alvorligt svært. Det fejede man til side. Nu tror jeg, alle her ved, hvor svært det er i praksis, hvordan vi må nedsætte det ene underudvalg efter det andet for at finde frem til løsninger, så kontrollen kan fungere nogenlunde, og så fungerer den alligevel ikke. Vi så det med nogle forsikringsdirektiver, som vil medføre lovændringer, som dette folke ting skal foretage. Så kan man diskutere, om det er små eller store lovændringer. Det er fuldkommen irrelevant, om det er ganske små lovændringer, som dette folke ting skal foretage, og som skal foretages ved normal udvalgsbehandling osv. Man er nødt til at

foretage dem, fordi der ellers ville være tale om traktatbrud. Regeringen har bundet Danmark i Bruxelles.

Udenrigspolitik. Det fejede man før den 2. oktober ligesom til side. Præambelet i Romtraktaten, det eneste sted, hvor der tales om politik, i modsætning til den øvrige traktat, hvor der kun tales om økonomi, hvad betød dog den? Ingen verdens ting, den skulle man ikke lægge vægt på. Der gik ikke 3-4 uger, så havde Danmark forpligtet sig til at stræbe henimod en politisk union i Europa — undskyld, nu skal jeg være helt korrekt, for ellers ved jeg, at statsministeren vil fortælle mig, at det har man ikke forpligtet sig til — man har forpligtet sig til at stræbe henimod en europæisk union, og så kan man diskutere, hvad det betyder osv. Ja, det har man jo også diskuteret i Strasbourg i Europaparlamentet, hvor man har vedtaget — og nogle, ikke alle, men nogle af de danske delegerede stemte for den formulering — at man i en sådan europæisk union ikke kunne se bort fra, at der kunne blive tale om et fælles forsvar. Der dukkede den Europahær op, som vi også hørte en del om før den 2. oktober, og som vi andre pegede på, nu da Willy Brandt havde udtalt sig om den. Da sagde man fra tilhængernes side: det betyder ikke spor, der ligger intet som helst i det dér, og nu er vi altså derhenne kun 3/4 år, eller det var vel kun 1/2 år, efter vor indtræden, at man med danske stemmer i Europaparlamentet vedtager sådan noget som det, jeg netop citerede.

Vi oplever i forbindelse med sikkerhedskonferencen i Europa, den, der i øjeblikket er i gang i Genève, et fælles løb fra EF-landenes side; EF-landene optræder som en blok, de fordeler rollerne imellem sig, hvem der skal tale om hvad, de optræder som en sammenknyttet udenrigspolitisk blok. Vi oplever det i forhandlingerne med USA, hvor fællesmarkedet også optræder som en sammenknyttet blok og i øvrigt i den forbindelse, da det jo er dette atlantiske carta, der spøger i baggrunden, lader Canada og Norge ude i kulden. Det må blive en sag mellem Canada og Norge og fællesmarkedet, men det understreger, hvordan blokdannelsen er skredet fremad langt hurtigere og langt videre, end man sagde før den 2. oktober fra tilhængernes side, og, må jeg indrømme for mit eget vedkommende, langt